

Věc C-769/23

Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce

Datum doručení:

13. prosince 2023

Předkládající soud:

Consiglio di Stato (Itálie)

Datum předkládacího rozhodnutí:

5. prosince 2023

Navrhovatelka:

Mara soc. coop. arl

Odpůrci:

Ministero della Difesa

Gruppo Samir Global Service Srl

[*omissis*]

ITALSKÁ REPUBLIKA

Consiglio di Stato (Státní rada, Itálie)

při výkonu soudní pravomoci (pátý senát)

vydala toto

USNESENÍ

o kasačním opravném prostředku [*omissis*] podaném

společností Mara soc. coop. r.l. [*omissis*];

proti

Ministero della Difesa (ministerstvo obrany, Itálie) [*omissis*]; Gruppo Samir Global Service s.r.l. [*omissis*];

na změnu,

[*omissis*]

rozsudku Tribunale Amministrativo Regionale per il Lazio – Roma (regionální správní soud pro Lazio, Řím, Itálie), první senát, č. 6259/2023, vydaného mezi stranami;

[*omissis*]

[*omissis*] [*ustálené formulace*]

I) SKUTKOVÝ STAV

Rozhodnutím o zadání zakázky ze dne 14. července 2022, které bylo předem zveřejněno v dodatku k *Úřednímu věstníku Evropské unie* 2021/S 253–672319 ze dne 29. prosince 2021, zahájilo ministerstvo obrany otevřené řízení v rámci EU podle článku 60 (tehdy platného) decreto legislativo 18 aprile 2016, n. 50 (Codice dei contratti pubblici) (legislativní nařízení č. 50 ze dne 18. dubna 2016, zákon o veřejných zakázkách) na zakázku na pořízení příležitostné a naléhavé nekvalifikované pracovní síly spojené, a nespojené, s dopravou pro centrální a periferní potřeby, a jiné, samotného ministerstva, rok 2023 (zakázka č. 3144713), s možností prodloužení na tři roky, rozdělenou do devíti částí.

Tato věc se týká řízení týkajícího se části č. 6 (CIG 9351659124 – kód NUTS ITH41), jež se týká „*Letectva severní oblasti*“, v hodnotě 532 786,89 eur (celková předpokládaná částka na základě zakázky: 5 200 565,31 eur bez DPH nebo jiných daní a příspěvků podle zákona). Pro účely prahové hodnoty Unie, a tedy pro účely článku 35 legislativního nařízení č. 50 z roku 2016, byla hodnota části zakázky – včetně částek týkajících se případných prodloužení – uvedena v zadávací dokumentaci v celkové výši 3 463 114,72 eur bez DPH (a celková hodnota zakázky, opět pro účely prahové hodnoty Unie, byla uvedena ve výši 33 803 674,52 eur bez DPH).

Právní úprava zakázky stanovila kritérium nejnižší ceny podle čl. 95 odst. 4 písm. b) legislativního nařízení č. 50 z roku 2016, neboť se jednalo o službu se standardizovanými vlastnostmi. Sleva měla být navržena pouze na odměnu na základě nabídky a v tomto ohledu bylo v čl. 17 odst. 2 zadávací dokumentace uvedeno následující: „*vzhledem k tomu, že požadovaná procentní sleva se bude vztahovat pouze na odměnu, mzdové náklady zůstanou nezměněny, protože mzdy zaměstnaných pracovníků jsou vypláceny podle kolektivní smlouvy pro danou kategorii. Proto nejsou dotčeny účely stanovené v článku 50 legislativního nařízení č. 50/2016, jejichž hlavním cílem je zaručit úroveň zaměstnanosti a chránit pracovníky prostřednictvím uplatňování vnitrostátních kolektivních smluv*“.

Zakázka na část č. 6 byla zadána společnosti Mara s.c.r.l., nynější navrhovatelce, která nabídla 100 % slevu. Další soutěžitelka, Gruppo SAMIR Global Service s.r.l., rovněž nabídla slevu ve výši 100 %; učinila tak rovněž další soutěžitelka. Zakázka však byla losem přidělena společnosti Mara [omissis].

II) ŘÍZENÍ V PRVNÍM STUPNI

2. – Společnost Gruppo SAMIR Global Service s.r.l. tedy napadla u Tribunale Amministrativo Regionale (TAR) per il Lazio (regionálního správního soudu pro Lazio) akt o zadání zakázky ve prospěch svého konkurenta [omissis]. [další napadené dokumenty, které nejsou pro účely předběžné otázky relevantní] Žalobkyně vznesla výtky proti nabídce vybrané uchazečky a podpůrně se domáhala zrušení celého zadávacího řízení.

[omissis] [vnitrostátní řízení]

3. – Napadeným rozsudkem č. 6259 ze dne 11. dubna 2023, regionální správní soud pro Lazio, Řím, senát I-a, vyhověl žalobě Gruppo SAMIR v rozsahu jí uplatněného zájmu, a proto zrušil zadávací řízení ve vztahu k části č. 6 [omissis]. [vnitrostátní řízení]

III) ODVOLACÍ ŘÍZENÍ

4. – V tomto kasačním opravném prostředku společnost Mara navrhla změnu rozsudku soudu prvního stupně [omissis]. Založila svůj kasační opravný prostředek na dvou důvodech. Společnost Gruppo Samir Global Service Srl podala vedlejší opravný prostředek.

Svým prvním důvodem se navrhovatelka zejména dovolávala porušení čl. 95 odst. 3 písm. a) legislativního nařízení č. 50 z roku 2016, přičemž tvrdila, že pravidlo stanovené v tomto ustanovení – které neumožňuje volbu kritéria nejnižší ceny u zakázek s vysokým podílem lidské práce – se nepoužije na zakázky, které mají, jako v projednávané věci, rovněž standardizované vlastnosti. Pokud by toto ustanovení bylo chápáno jinak, bylo by podle názoru navrhovatelky v rozporu s unijním právem, a zejména s článkem 67 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2014/24/EU ze dne 26. února 2014 o zadávání veřejných zakázek a o zrušení směrnice 2004/18/ES (Text s významem pro EHP). Uvedené unijní pravidlo sleduje podle navrhovatelky cíl upřednostnit nejlepší kvalitu služeb (to je ostatně v souladu s usnesením ze dne 25. října 2011 o modernizaci zadávání veřejných zakázek č. 2011/2048[INI], které předcházelo schválení směrnice z roku 2014) a stanoví upřednostnění kritéria ekonomicky nejvýhodnější nabídky; i z tohoto pohledu však vnitrostátní ustanovení porušuje zásadu proporcionality, neboť jde nad rámec toho, co je nezbytné k dosažení cílů uvedených ve směrnici, jelikož kritérium nejnižší ceny by bylo možné připustit v případě vysoce standardizovaného zboží nebo služeb, neboť v takovém případě neexistuje

skutečná potřeba získávat diferencované technické nabídky. Navrhovatelka proto navrhla, aby senát předložil předběžnou otázku Soudnímu dvoru EU.

5. – [omissis]

[omissis]

[omissis] [vnitrostátní řízení]

IV) URČENÍ SPORNÉ SITUACE A POUŽITELNÉ PRÁVNÍ ÚPRAVY.

6. – Sporná otázka, která zůstala po částečném rozhodnutí v tomto řízení o kasačním opravném prostředku, se týká toho, zda se při zadávání veřejné zakázky (v tomto případě na zadání služby související s nekvalifikovanou prací spočívající v přepravě zboží), která se vyznačuje vysokým podílem lidské práce, ale zároveň má standardizované vlastnosti, musí postupovat podle kritéria ekonomicky nejvýhodnější nabídky, nebo zda má veřejný zadavatel naopak prostor pro uvážení ve vztahu k volbě kritéria nejnižší ceny.

Příslušná vnitrostátní ustanovení stanoví následující:

- článek 95 odst. 3 písm. a) legislativního nařízení č. 50 z roku 2016 (*ratione temporis* použitelný na zakázku, o kterou se jedná v projednávané věci) stanoví následující: „*Jsou zadávány výhradně na základě kritéria ekonomicky nejvýhodnější nabídky zjištěné na základě nejlepšího poměru ceny a kvality:*

a) *smlouvy týkající se sociálních služeb a nemocničního, pečovatelského a školního stravování, jakož i služeb s vysokým podílem lidské práce podle čl. 50 odst. 1, aniž je dotčeno zadávání zakázek podle čl. 36 odst. 2 písm. a);*

b) *smlouvy na inženýrské a architektonické služby a další služby technické a intelektuální povahy v hodnotě 40 000 eur nebo vyšší;*

b-a) zakázky na služby a dodávky v hodnotě 40 000 eur nebo vyšší, které se vyznačují vysokým technologickým obsahem nebo jsou inovativní povahy“;

- Pravidla uvedená v písmenu a) stanoví, že (čl. 50 odst. 1): „*V případě zadávání koncesních smluv a zakázek na stavební práce a služby jiné než intelektuální povahy, se zvláštním zřetelem na zakázky s vysokým podílem lidské práce, musí oznámení o zakázce, oznámení a výzvy obsahovat v souladu s unijními zásadami zvláštní sociální doložky zaměřené na podporu stability zaměstnanosti zaměstnaných pracovníků, které stanoví, že vybraný uchazeč bude uplatňovat odvětvové kolektivní smlouvy uvedené v článku 51 legislativního nařízení č. 81 ze dne 15. června 2015. Za služby s vysokým podílem lidské práce se považují služby, u nichž náklady na pracovní sílu představují nejméně 50 % celkové částky zakázky“; [omissis] [znění čl. 36 odst. 2 písm. a), které je v tomto sporu irelevantní];*

- článek 95 odst. 4 písm. b) legislativního nařízení č. 50 z roku 2016 stanoví následující:

„Kritérium nejnížší ceny může být použito: [...] b) u služeb a dodávek, které mají standardizované vlastnosti nebo jejichž podmínky jsou určeny trhem, s výjimkou služeb s vysokým podílem lidské práce uvedených v odst. 3 písm. a)“.

Tato poslední výjimka byla do znění zákona zavedena čl. 1 odst. 20 písm. t) bodem 3) decreto-legge 18 aprile 2019, n. 32 (Disposizioni urgenti per il rilancio del settore dei contratti pubblici, per l'accelerazione degli interventi infrastrutturali, di rigenerazione urbana e di ricostruzione a seguito di eventi sismici) (nařízení vlády s mocí zákona č. 32 ze dne 18. dubna 2019) (Naléhavá ustanovení pro oživení sektoru veřejných zakázek, pro urychlení infrastrukturních zásahů, regeneraci měst a rekonstrukci po seismických událostech), které bylo se změnami přeměněno na zákon č. 55 ze dne 14. června 2019.

Zákon však nenabízí definici služeb (nebo dodávek), které mají „standardizované vlastnosti“, ale lze se domnívat, že měl na mysli, alespoň pokud jde o služby, služby vyznačující se vysokou mírou opakovatelnosti a nemají individualizovatelné prvky (např. technologického nebo inovačního rozsahu), u nichž si lze jen obtížně představit přínos soutěžitele, který by mohl změnit očekávání jednotného plnění; na základě toho je z důvodu hospodárnosti a rychlosti řízení povoleno použít kritérium nejnížší ceny, přičemž kritérium nejlepší technické kvality nemá zvláštní důvod být použito v konkurenčním srovnání.

7. – Z výše uvedeného vnitrostátního normativního rámce tedy vyplývá, že u služeb nebo dodávek, které mají standardizované vlastnosti, je zadavatel oprávněn („může“) stanovit kritérium nejnížší ceny (čl. (čl. 95 odst. 4 písm. b) legislativního nařízení č. 50 z roku 2016); to však s výslovnou výjimkou „*služeb s vysokým podílem lidské práce*“, tj. takových, u nichž náklady na pracovní sílu tvoří nejméně polovinu celkové částky zakázky (jako je tomu v tomto řízení). V posledně uvedeném případě ukládá čl. 95 odst. 3 písm. a) pouze kritérium ekonomicky nejvýhodnější nabídky.

Plénium této Consiglio di Stato (Státní rada), které je v rámci vnitrostátního právního řádu příslušné k řešení judikatorních sporů při aplikaci pravidel a k vyhlášení příslušných právních zásad [*omissis*], bylo vyzváno, aby – v rámci sporu, který se stejně jako v projednávané věci týkal zakázky se standardizovanými vlastnostmi, ale zároveň s vysokým podílem lidské práce – posoudilo vztah mezi čl. 95 odst. 3 legislativního nařízení č. 50 z roku 2016, které ukládá kritérium ekonomicky nejvýhodnější nabídky pro služby s vysokým podílem lidské práce, a odstavcem 4 téhož ustanovení, které umožňuje použít kritérium nejnížší ceny pro služby a dodávky se standardizovanými vlastnostmi. A to ještě předtím, než zákonodárce v roce 2019 zasáhl do znění výše zmíněného odstavce 4 písm. b) tím, že doplnil výjimku týkající se služeb s vysokým podílem lidské práce.

V tomto ohledu plénum zdůraznilo, že důvodem pro zavedení kritéria ekonomicky nejvýhodnější nabídky pro zadávání služeb s vysokým podílem lidské práce je sledování cílů – které jsou podle Ústavy a unijního práva v oblasti veřejných zakázek prvořadé – ochrany práce. Zároveň upozornilo na to, že tyto cíle nelze obětovat technickým požadavkům a diskrečnímu rozhodování zadavatelů. Při řešení zjevného rozporu mezi odstavci 3 a 4 článku 95 byla proto vyslovena následující právní zásada: „*zakázky na služby s vysokým podílem lidské práce ve smyslu čl. 50 odst. 1 a čl. 95 odst. 3 písm. a) zákona o veřejných zakázkách jsou v každém případě zadávány na základě kritéria nejlepšího poměru ceny a kvality, i pokud mají rovněž standardizované vlastnosti ve smyslu odst. 4 písm. b) téhož zákona*“ (rozsudek č. 8 ze dne 21. května 2019).

8. – Při uplatnění této zásady, jak dále potvrdila následná správní judikatura v prvním stupni, proto regionální správní soud pro Lazio v rámci tohoto sporu rozhodl, že předmětná zakázka – právě proto, že má vysoký podíl lidské práce, byť se standardizovanými vlastnostmi – měla nutně stanovit zadávací kritérium ekonomicky nejvýhodnější nabídky. V důsledku toho regionální správní soud považoval za protiprávní ustanovení *lex specialis*, které stanovilo zadávací kritérium nejnižší ceny, a v důsledku toho zrušil zadávací řízení v plném rozsahu.

Předmětná veřejná zakázka je totiž konkrétně – na jedné straně – zaměřena na zadávání služeb „*příležitostných nekvalifikovaných prací*“ s nepochybně standardizovanými vlastnostmi, které spočívají pouze v „*nakládce a vykládce, skládání a rozkládání balíků, stohování a vykládání příchozího a odchozího materiálu, přemísťování materiálu a vše ostatní, co je definováno jako běžné práce pro potřeby skladů, továren, organizací, námořních plavidel nebo vojenských letišť a vojenských organizací*“ (viz čl. 17 s. 33 zadávací dokumentace), které mají být poskytnuty ve prospěch ministerstva obrany. Stejná zakázka – na druhou stranu – se stejně jednoznačně vyznačuje vysokým podílem lidské práce spočívající v pracovní síle, která má být věnována popsané nakládce, vykládce a přepravě zboží: to, že náklady na pracovní sílu činí v daném případě nejméně 50 % celkové částky zakázky, je podle definice čl. 50 odst. 1 věty druhé nařízení č. 50 z roku 2016 v projednávané věci jasnou a mezi stranami nespornou skutečností.

9. – Navrhovatelka zpochybňuje závěry regionálního správního soudu a tvrdí, že v souvislosti s plánovanými čistě materiálními operacemi a manipulací s balíky – operace, které jsou ze své podstaty opakující se a standardizované – nemohla existovat skutečná potřeba zadávat diferencované technické nabídky, což by zbytečně ztížilo zadávací řízení a porušilo ústavní zásadu řádného výkonu veřejné správy.

V projednávané věci, jak uvádí navrhovatelka, se navíc sleva v nabídce neměla vztahovat na základní cenu včetně mzdových nákladů, nýbrž výhradně na odměnu; ta však měla být vypočtena až po odečtení mzdových nákladů. Článek 17 zadávací dokumentace v předposledním odstavci skutečně uvádí následující: „*Ve skutečnosti, ačkoli se stanoví zadání nabídce s nejnižší cenou, tak vzhledem*

k tomu, že požadovaná procentní sleva se bude vztahovat pouze na odměnu, mzdové náklady zůstanou nezměněny, protože mzdy zaměstnaných pracovníků jsou vypláceny podle kolektivní smlouvy pro danou kategorii. Proto nejsou dotčeny účely stanovené v článku 50 legislativního nařízení č. 50/2016, jejichž hlavním cílem je zaručit úroveň zaměstnanosti a chránit pracovníky prostřednictvím uplatňování vnitrostátních kolektivních smluv“.

Sleva se tedy mohla týkat pouze potenciálního zisku společnosti při nezměněných mzdových nákladech: tím zůstaly nedotčeny záruky týkající se nezbytné ochrany pracovníků zaměstnaných na základě zakázky. Tímto způsobem byla podle navrhovatelky zajištěna ochrana jak potřeb veřejného zadavatele, tak ekonomických a bezpečnostních podmínek práce.

9.1. Z hlediska unijního práva navrhovatelka odkazuje na čl. 67 odst. 2 poslední pododstavec směrnice 2014/24/EU, který stanoví, že „[č]lenské státy mohou stanovit, že veřejní zadavatelé nemohou použít pouze cenové či pouze nákladové kritérium jakožto jediné kritérium pro zadání veřejné zakázky nebo omezit jejich použití na určité kategorie veřejných zadavatelů nebo na určité typy veřejných zakázek“. Toto ustanovení je třeba vykládat v souladu se zásadou proporcionality, která je obecnou zásadou unijního práva, podle níž pravidla stanovená členskými státy při provádění ustanovení směrnice 2014/24/EU nesmí jít nad rámec toho, co je nezbytné k dosažení cílů sledovaných touto směrnicí.

Relevantní je rovněž cíl podporovat nejlepší kvalitu služeb ve světle bodu 92 odůvodnění téže směrnice, který uvádí, že „[v]eřejní zadavatelé by měli být podněcováni k volbě kritérií, jež jim umožní pořídít stavební práce, dodávky a služby vysoké kvality, které dokonale vyhovují jejich potřebám“. Pokud jde o proveditelnost kritéria nejnížší ceny i při zohlednění kritéria ekonomicky nejvýhodnější nabídky, odkazuje navrhovatelka rovněž na usnesení ze dne 25. října 2011 o modernizaci zadávání veřejných zakázek (2011/2048(INI)), které předcházelo schválení směrnic z roku 2014, v němž Evropský parlament sice uvedl, že „by již nemělo být určujícím faktorem kritérium nejnížší ceny, jež by mělo být všeobecně nahrazeno kritériem hospodářsky nejvýhodnější nabídky, pokud jde o hospodářský, sociální a ekologický přínos, přičemž by se měly zohlednit celkové náklady životního cyklu příslušného zboží, služeb či prací“, zdůraznil však, „že to nijak nevylučuje nejnížší cenu jako rozhodující kritérium v případě vysoce standardizovaného zboží a služeb“.

Italský zákonodárce tedy využil možnosti stanovené v článku 67 směrnice 2014/24/EU, který stanoví zákaz použití kritéria nejnížší ceny pro konkrétní druh služeb s vysokým podílem lidské práce (čl. 95 odst. 4 písm. b) legislativního nařízení č. 50 z roku 2016), ale to i v případě, že zakázka současně vykazuje standardizované vlastnosti, kdy tedy kvalitativní aspekty služeb nejsou relevantní. Uložení kritéria nejlepšího poměru ceny a kvality v posledně uvedeném případě by zjevně překračovalo rámec toho, co je nezbytné k dosažení výše uvedených cílů sledovaných směrnicí, a bylo by tudíž v rozporu se zásadou proporcionality.

10. – Tento senát se domnívá, že předběžná otázka, kterou navrhla navrhovatelka, musí být předložena Soudnímu dvoru Evropské unie, a to tím spíše, že Státní rada má podle článku 267 SFEU postavení soudu poslední instance.

Při zopakování toho, že mezi stranami je nesporné, že povaha dotčené zakázky, která se týká služby s vysokým podílem lidské práce, ale zároveň se standardizovanými vlastnostmi (ve vztahu ke službám požadovaným od pracovníků, které se vyznačují opakovatelností pracovních úkonů), nabývá výtky navrhovatelky týkající se porušení zásady proporcionality zvláštního významu ve světle ustanovení právní úpravy zakázky, která v projednávané věci stanovila jako kritérium pro zadání zakázky nejvyšší slevu, která se vypočítává výhradně z odměny, s výjimkou mzdových nákladů.

Kromě toho je třeba dodat, že v projednávané věci již bylo dodržení ekonomických podmínek a podmínek bezpečnosti práce konstatováno jak zadavatelem v rámci dílčího řízení k ověření nesrovnalostí v nabídkách, tak vnitrostátním soudem, který zamítl námitky předložené žalobkyní v prvním stupni, jimiž byla zpochybněna zákonnost vítězné nabídky právě s ohledem na porušení minimální mzdy.

Doslovné použití vnitrostátních předpisů, které (na základě toho, co umožňuje článek 67 směrnice 2014/24/EU) zavedly zákaz kritéria nejnižší ceny pro případy odpovídající projednávanému případu, by proto mělo vést ke zrušení zadávacího řízení z důvodu nestanovení kritéria ekonomicky nejvýhodnější nabídky, které je předmětem nesporného *upřednostnění* v pramenech unijního práva, na něž se navrhovatelka odvolává.

V projednávané věci bylo typických výhod spojených s ochranou pracovníků, které obvykle vyplývají z použití tohoto kritéria pro zadání zakázky, dosaženo stejnou měrou, a to i vzhledem ke spornému stanovení odlišného kritéria maximální slevy v právní úpravě zakázky, jak bylo stanoveno podle výše shrnutých podmínek. Sleva uplatněná pouze na odměnu, s výjimkou mzdových nákladů, a to tím spíše, že správní a soudní orgány zjistily, že nedošlo k porušení ochrany, která musí doprovázet výkon práce, proto vede k závěru, že povinnost stanovit kritérium pro zadání zakázky v podobě nejlepšího poměru kvality a ceny je nepřiměřená, neboť nedochází k zohlednění možných aspektů technického zlepšení, které by z povahy věci mohly charakterizovat nabídky na standardizované služby.

Z toho vyplývá, že upřednostňování kritéria ekonomicky nejvýhodnější nabídky v unijním právu se v projednávaném případě nezdá být v souladu s důvody, o které by se mělo opírat, a že se proto uložení tohoto kritéria jeví jako zjevně nadměrné, nepřiměřené a neodůvodněné opatření.

V – ŽÁDOST O ROZHODNUTÍ O PŘEDBĚŽNÉ OTÁZCE PODANÁ K SOUDNÍMU DVORU.

11. – S ohledem na výše uvedené a vzhledem k významu – pro účely rozhodnutí o poslední zbývající výtce vznesené v této věci – otázky slučitelnosti výše uvedených vnitrostátních právních předpisů s výše uvedenými unijními ustanoveními žádá tento senát Soudní dvůr Evropské unie, aby rozhodl o následující předběžné otázce:

„Brání zásady svobody usazování a volného pohybu služeb stanovené v člancích 49 a 56 Smlouvy o fungování Evropské unie (SFEU), jakož i [unijní] zásada proporcionality a čl. 67 odst. 2 směrnice 2014/24/EU použití takové vnitrostátní právní úpravy v oblasti zadávání veřejných zakázek, jako je italská právní úprava obsažená v čl. 95 odst. 3 písm. a) a odst. 4 písm. b) legislativního nařízení č. 50 ze dne 18. dubna 2016, jakož i v čl. 50 odst. 1 tohoto legislativního nařízení, a vyplývající rovněž z právní zásady vyslovené Adunanza plenaria del Consiglio di Stato (plénium Státní rady, Itálie) v rozsudku č. 8 ze dne 21. května 2019, podle které v případě zakázek na služby se standardizovanými vlastnostmi a současně s vysokým podílem lidské práce nesmí veřejný zadavatel jako kritérium pro zadání zakázky stanovit kritérium nejnižší ceny, a to ani v situaci, v níž právní úprava zakázky dbá na to, aby byla sleva poskytnuta pouze z odměny nebo potenciálního zisku podniku, bez zahrnutí mzdových nákladů?“

12. – [omissis] [seznam aktů zaslaných soudní kanceláři]

[omissis] [přerušeni řízení]

Z TĚCHTO DŮVODŮ

Consiglio di Stato (Státní rada) při výkonu soudní pravomoci, pátý senát,

předkládá Soudnímu dvoru Evropské unie předběžnou otázku uvedenou v odůvodnění a [omissis] přerušuje řízení.

[omissis] [zaslání písemností] [omissis] Takto rozhodnuto v Římě [omissis] dne 12. října 2023 [omissis]